

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Eylül 2021

Sayı: 275

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Kamudaki sözleşme, emekçiden alıp
sermayeye vereceği için
yoksullaştıracak
Yaşam düzeyini korumanın yolu
mücadeleden geçiyor

Kamu emekçilerine 2022 ve 2023 yılları için yapılan maaş zammı, beş milyonu aşkın emekli ve çalışanın, aileleriyle birlikte 20 milyon civarındaki kitlenin, hükümet eli ve sendikacıların onayıyla yoksullaştırılmasına karar verilmesidir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Sözleşme görüşmelerinde kamu emekçilerini temsil eden Memur-Sen 2022 için %21; 2023 için %17 zam istedi; 2022 için %5+7; 2023 için %8+6 oranında zamma imza attı. Ancak sendika başkanı, "%30-40 zam aldık" diye açıklama yapmaktan hiç utanmadı. Sendikacıların bu rakama ulaşmak için yandaş sendikalaşmayı teşvik amacıyla senede iki kez devlet kasasından ödenen ve sözleşme primi denen, sendika üyelik aidatı gibi tüm ek ödemeleri hesaba katıyor. Oysa bu tür ek ödemeleri milyonlarca memur ve memur emeklisi almıyor. Sözleşme primini, 2 milyon emekli ve sendikalaşmanın yasak olduğu işkolları dahil üye olmayan 1 milyon 800 bin memur alamaz. Buna rağmen sendikacılar, rakamları şişirmek için kullanmaya devam ediyor.

Önümüzdeki iki yıl, tıpkı geçtiğimiz iki yılda olduğu gibi kamu emekçilerine giden gelir kısıllanacak. Medyada, Memur-Sen'in başkanın aldığı ücretin öne çıkarılması, tüm sorumluluğun bir kişiye ve sendikaya yüklenerek, iktidarın izlediği kemer sıkma dayatmasının, ekonomik krizdeki sömürü düzenin aklanmasına yarar. Sanki daha fazlası verilecekti de sendikacı mı kabul etmedi? Evet, sağ sendikalar emekçilerin önünde set olup mücadele edip hak almalarını, haklarını arttırmalarını engellemeye çalışıyor. Kamu emekçileri, sağlık, maliye gibi etkili olabilecekleri işkollarında mücadele edebilse zammın daha yüksek olma yolu açıları. Ancak siyasi sistem, kamu sendikaları yasasından, covit yasalarına kadar, toplugörüşme sisteminden memurları bölen yasalara kadar, her türlü kısıtlamayı, baskıcı uygulamayı ön tedbir olarak çoktandır uyguluyor.

Her şeye rağmen kamu emekçilerinin geçmiş mücadelelerini hatırlamak önemli. Kamuda sendikalaşma hakkı, devletin ve hükümetlerin ağır baskına rağmen, doğrudan emekçilerin mücadelesiyle kazanıldı. KESK'in amblemindeki kuruluş tarihi, kamu sendikaları yasasının çıkış tarihinin çok öncesini gösterir. Kamu emekçileri, bu mücadele günlerine dönmek zorunda, aksi takdirde yoksullaşma artacak.

2022 için verilen zam net olarak aylık 433.5 lira yıllık 5.200 lira. En düşük memur maaşı net 4.810 lira; zam hiçbir işe yaramayacak. Sadece temmuzda elektrik %15; doğalgaz %12 zamlandı. Doğalgaz, geçen yıl Karadeniz'de rezerv bulunduğu açıklamasından sonra, 35 kez zamlandı. Gerçek enflasyonun bu yıl %36'yı aştığı açıklanıyor. Basında çıkan hesaplara göre 2012'de en düşük memur maaşı 1.081 dolara denk iken bu yıl 625 dolara denk. Emekçilerin toplam gelirden aldıkları pay şimdiden %37'den %33'e indi. Satın alma gücünde yarıya yakın erime oldu.

Bu ortamda emekçilerin, işçi sınıfının tümüyle birlikte mücadeleden başka seçenekleri yok. İki seçimdir gündemde tutulan 3.600 ek gösterge vaadi gibi hükümetin verecekleri, budanıp kırıntı haline geliyor. Kadroya alınan kamu çalışanlarına öyle ağır koşullar; geçmiş hakları verilmemesi, atama hakkı tanınmaması dayatıldı, kadroya geçtiğinden hak kaybı yaşayanlar oldu.

İktidar ekonomik krizi kabul etmiyor; yüksek büyüme rakamları, şahlanma lafları, düşen işsizlik rakamları havada uçuşuyor. O halde ekonomik iyileşmeden tüm emekçiler yararlanmalı. Kemer sıkmadan bahsetmeyip kemer sıkma kararları dayatan iktidara ve düzene karşı hep birlikte mücadele etmeliyiz. (01.09.21)

Emekçinin Gündemi

Metal iş kolunda yeni toplu iş sözleşmeleri

Metal iş kolundaki yeni toplu iş sözleşmeleri süreci yeniden başladı ve şu andaki gidişatın geçmişteki durumdan çok farklı olmadığı görülüyor. Sendika temsilcileri, emekçileri örgütleyip MESS'e karşı üretimden gelen güçlerini kullanarak yaşanılabilir bir ücret ve insanca çalışma şartları elde edebilmeleri için harekete geçirmeye çalışmıyor. Aksine her zaman yaptıkları gibi emekçilerin fikir ve onaylarını almadan, MESS'in kabul edebileceği taslaklar hazırlıyor. Bu siyaset ve uygulamalar, sadece Türk-İş'e bağlı Türk Metal ve Hak-İş ile sınırlı değil. Maalesef DİSK'e bağlı Birleşik Metal Sendikası da çok farklı davranmıyor.

Evrensel gazetesine konuşan işçiler; "Taslakta yer alan zam talebinin pazarlıksız kabul edilmesi durumunda dahi işçi ücretlerinin yoksulluk sınırı altında kaldığını, şirketler kârlarına kâr katarak büyüdüğünü, zam talebinin yetersiz" olduğu söylediler.

Bir önceki MESS görüşmelerinde bile Birleşik Metal'in önerisi %34 zam olmasına rağmen bu defa önerisi bile %30 ile sınırlı. Yani özcesi, eğer metal emekçileri 2015 yılı sözleşmelerinde elde ettikleri hakları korumak istiyorlarsa 2015'te yaptıkları gibi kendileri fabrikalarda örgütlenip üretimden gelen güçlerini kullanıp söke söke almalı. Eğer emekçiler üretimden gelen güçlerini kullanmazsa sonuç şimdiden belli. Sendika yöneticileri ile MESS temsilcileri birkaç toplantı yapacak, bir sürü güzel laf edecekler ve en sonunda

MESS'in uygun gördüğü sözleşmeyi imzalayacaklar.

Metal emekçileri böyle bir sonuca mahkûm mudur? Kesinlikle hayır. Metal emekçileri hem üretimdeki konumlarından hem de özellikle 1998 yılından beri, özellikle de 2015 yılındaki mücadele ve eylemlerinden elde ettikleri deneyim ve birikimlerinden dolayı, sendikacıların ipiyle kuyuya inmeden, MESS'e isteklerini kabul ettirebilir. MESS patronlarının kasaları tıka basa para dolu. Kârları durmadan zirve yapıyor. Tabii ki emekçiler onları zorlamadan, emekçilere bir kuruş zam bile vermezler.

Yukarıda söylenenlerin nasıl mümkün olduğunu hatırlatmak için 2015'te metal işkolu emekçilerinin başarılı mücadelelerinden birkaç alıntı yapmak yerindedir: (1) - "Renault'ta 1998 ve 2012'de yaşanan deneyimlerde "öncülerin" nasıl hemen işten atıldıkları kıdemli emekçilerin hafızalarında canlıydı ve bunlardan dersler çıkarılmıştı. Emekçiler birleşmeliydi ve hatta hep birlikte hareket etmeli, sadece ve sadece kendi öz güçlerine güvenmeliydiler... Birkaç gün boyunca emekçiler, önce fabrika girişinde son servisin gelmesini bekleyip hep birlikte içeri girdiler. Her vardiya değişikliğinde bin, bin 500 emekçi, toplanıp herkesin kimliğinin tamam olduğunu, hiçbir sorun olmadığını denetleyip sonra hep birlikte fabrikaya girip iş başı yaptılar." - "Böylece eylemlerin her aşamasında emekçiler, güçlerini değerlendirdiler ve aralarındaki

bağların arttığını ve birlikteliğin güçlendiğini gördüler. Renault'taki eylemlere paralel olarak, Tofaş başta olmak üzere, diğer Mako, Çoşkunöz, Ototrim, Delphi, Valeo gibi otomatik sektöründe çalışan fabrikalarda da yapılan sözleşmelere ve bunları savunan Türk Metal sendikasına karşı eylemler gelişmeye başladı. Birçok emekçi, interneti kullanarak bağ kuruyordu. Sosyal medya ağları sayesinde hem Bursa'daki hem de diğer kentlerdeki emekçiler, bağ kurmayı başardı. Böylece kendi aralarında haberleşip eylemler konusunda karşılıklı bilgi edindiler."

- "Grev, Bursa sanayi bölgesinden sonra ülkenin diğer bölgelerine de yayıldı. İzmit'deki Ford Otosan fabrikasında çalışan 8 bin emekçi de 18 Mayıs'tan itibaren Renault emekçilerinin istekleri temelinde greve gidip kendi temsilcilerin, seçip Türk Metal'den istifaya ettiler... Başka fabrikalarda da grevler oldu... Artık giderek patronlar grev dalgasından korkmaya başladı. Örneğin CMS jant fabrikasında, greve gidilecek diye bir bildiri dağıtılması patronun hemen işçilere bin lira ikramiye vermesine yetti."

Evet, metal işkolu emekçilerinin 2015 ve hatta ondan da başarılı bir mücadele verip haklarını alma olanakları vardır; yeter ki kendilerine güvenip üretimden gelen güçlerini kullanmalı. (01.09.2021)

(1) Metal emekçilerinin mücadelesi; Sınıf Mücadelesi Aralık 2015 broşürden.

Yangınların ve sellerin sorumlusu kim?

Geçtiğimiz aylarda meydana gelen yangınlar ve sellerin neden olduğu insan ve maddi kayıplar nedeniyle, sorumlusunun kim olduğuna dair birçok tartışma oldu. Öncelikle şunu ortaya koymak gerekiyor. Artan ve ağırlaşarak felakete dönüşen doğa olayları, yalnızca Türkiye'ye özgü değil. Benzer tarihlerde tüm dünyada yangınlar ve seller oldu.

Türkiye'deki yangınların ve sellerin sorumlusu olarak ilk başta akla PKK getirildi. Yapmaya çalıştıkları, gerçek sorumluyu gizleyerek halkta oluşan öfkeyi başka bir noktaya yöneltmekti. Bu gerekçe tutmayınca belediyelerin sorumlu olduğu, yangın

söndürme uçağı tartışması gündemde tutuldu. Bakanlar, felaketleri arttıran HES'lerden karayollarına, hatalı yapılaşmaya kadar, her alanda patronların önünde set olup onları korudular, çıkarlarını savundular, hatta esas mağdurun patronlar olduğunu söylemekten utanmadılar.

Gerçek sorumlu kâr hırsıyla hareket eden kapitalizmdir. Kâr hırsı yeri geldiğinde doğayı talan etmekle, yangın söndürme ekipmanlarına gerekli yatırımı yapmamakla kendini gösteriyor. Daha fazla kâr edebilmek için insan dahil tüm canlı yaşamının korunması, gereksiz maliyet olarak görülüyor ve tek kuruş harcamamak için hiç dikkate

alınmıyor. Onlar için bu maliyet kalemleri toplumun ezici çoğunluğu için maliyet değil, zorunlu tedbir. Kendi azınlık çıkarları için toplumun büyük kesiminin faydasını yok etmekten asla geri durmazlar. Patron, bunu devlet vasıtası ile yapıyor. Yani esas sorumlu kapitalist üretim ilişkileridir. Dünyanın yaşanabilir bir yer olması, toplumun çoğunluğunun faydasını gözetmesi toplumun en büyük sınıfı olan işçi sınıfının iktidarı ile mümkündür. İşçi sınıfı, dünyayı kendi çıkarları için çoğunluğun çıkarlarını hiçe sayan asalakları yok ederek daha yaşanabilir bir hale getirecektir. (02.09.21)

Rakamlarla yalan söyleniyor

TÜİK, son üç aylık büyümeyi %21 civarında; yıllık enflasyonu ise %19'un üstünde açıkladı. Böylece enflasyon resmi faizin üstünde çıktı. Erdoğan'ın "faiz yüksek olursa ekonomi büyümmez" tezi, TÜİK rakamları tarafından çöpe atıldı.

Hem ekonomi büyüyor, hatta şahlanıyor hem işsizlik düşüyor hem de enflasyon ve işsiz sayısı artıyor. Kapitalist iktisadı, hatta matematiği aşan bir durum var. Erdoğan mucizesi olsa gerek.

Gerçekte emekçiler ne yaşadıklarının farkında. Ucuz market kasalarında bile, tutara inanamayıp itiraz edenlerin sayısı her gün artıyor.

Fiyatların değişmediği tek hafta yok. Kitleler, işsizlik nedeniyle yoksul; çalışanlar ve emekliler düşük ücretler

nedeniyle yoksul.

Çocuğunu bir şey ister diye markete götürmeyen, pazara toplanma saatinde çıkan, çöp kutularını karıştıran sayısında müthiş artış var.

Yaz olmasına rağmen gıda fiyatları, inanılmaz yüksek, düşeceği de yok. Çünkü hem tarımda, hayvancılıkta ve sanayide, başta elektrik ve nakliye olmak üzere üretim girdilerinin fiyatları çok yüksek.

İktidar, yandaşlarına para akıtmak üzere devletin kasasını doldurmak için sadece fiyatları değil vergileri de sürekli arttırıyor.

Tam bir kısır döngü yaşanıyor. Ancak bundan patronlar, emekçiler gibi zarar görmüyor; çünkü mallarına zam yapıp ücretleri kısarak, gelirlerini koruyorlar.

Ek olarak patronlar, birçok işyerinde ücret ödemiyor, tazminat ödemiyor, sigorta primi ödemiyor, ancak sanki ödüyormüş gibi devletten yardım alıyor.

Bu paranın çoğu da işçi sınıfından kesilerek biriktirilen, işsizlere ödenmeyen işsizlik fonunun yağmalanmasından geliyor.

Gittikçe dibe doğru iniş hızlandıkça, iktidarın göz boyama lafları daha da aşırılıyor.

Lafla peynir gemisi yürümez, ancak gemi durduğunda en çok emekçiler zarar görüyor, görececek. Bu nedenle, çıkarlarımızı korumak üzere bu gidişata bir an önce karşı çıkmak gerekli. (03.09.21)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan ve AKP hükümetinin Taliban siyaseti

ABD, Afganistan'a 20 yıl içerisinde 2 trilyon dolardan fazla para harcamasına rağmen çıkarlarını güvence altına alacak bir çözüm bulamadığı için çekileceğine dair sinyaller verdikten sonra Erdoğan'da aniden Taliban sevdası oluştu!

AKP hükümeti, ABD çekildikten sonra Türk ordusunun Kabil Havalimanının güvenliğini üstlenmeye hazır olduğunu yani başta ABD olmak üzere emperyalist güçler adına paralı askerlik yapmaya hazır olduğunu duyurdu ve pazarlık başladı.

AKP'li ve MHP'li siyasetçilerin, yandaş medyanın "vatan, millet" laflarına rağmen, Taliban'ın geri adım atmaması nedeniyle Afganistan'daki askerler geri döndü. Ancak bu utanmazlar, sanki savundukları siyaset uygulanyormuş gibi nutuklara devam ediyorlar. Bir yönüyle siyasetleri uygulanmaya devam ediyor.

AKP iktidarı, ABD'nin ve AB'nin hem Talibanla bağlantı kurma hem de göçü önleme işini üstlenmeyi sürdürüyor. Bu arada da kendi çevresine kazançlı ihaleler almayı umuyor.

ABD, Taliban ile anlaşış devreye Erdoğan hükümeti ile Katarı soktu ve süreç hızlandı. Şimdi emperyalistlerin dün canavar olarak takdim ettikleri Taliban'ın aslında öyle olmadığı masalını anlatmak Erdoğan'a düştü! Erdoğan'ın bu konuda anlattığı bir sürü şey tam da bu hedefi amaçlıyor. Örneğin Erdoğan "Biz Afganistan'ın birliğine her türlü desteği vermeye hazırız. Yeter ki

Afganistan tarafından da bu anlamda yaklaşımı görelim."

Erdoğan Taliban'ın gerçek yüzünün örtülüp cici gösterilmesi için çok şeyler anlatıyor. Başka bir örnek: "Türkiye Cumhuriyeti'nin belli bir birikimi var, belli bir altyapısı var. Bu birikim ve altyapıyla yardımcı olmak isteriz. Ama yardımcı olabilmek için de kapıların bir açılması lazım.

Onun için şu anda bizim istihbaratımızın Taliban muhataplarıyla görüşmeleri oluyor. Bunun dışında güneyde bazı ülkelerde bir araya gelmek suretiyle görüşmeler oluyor... Ortada 40 milyona yakın bir nüfus var. Devasa bir ülke var. Biz Afganistan'ın birliğine, beraberliğine her türlü desteği vermeye hazırız. Yeter ki Afganistan tarafından da bu anlamda o yaklaşımı görelim."

Erdoğan'ın ağzından direk çıkan bu sözlerde açıkça görebileceğimiz gibi Erdoğan ve hükümetinin temel sorunu ABD ve diğer emperyalist güçler namına Afganistan'da jandarmalık görevlerini üstlenmenin karşılığı almak. Bedava yapmak istemiyorlar. İlk pazarlıkta Erdoğan, üç istekte bulundu; mali, diplomatik ve lojistik destek. Yani para, malzeme ve yapılanları onaylama talep etti.

Erdoğan ve hükümeti, denetim ve emirleri altında bulundurdıkları medya olanaklarıyla; Afganistan kardeş ülkedir, Taliban bu kardeş ülkenin yeni iktidarındır ve bizim görevimiz onu desteklemek ve ona yardımcı olmaktır, masalları anlatmalarının esas nedeni

emperyalist ülkelerden gelen kırıntılardan yararlanırken bunun canilerle iş birliği olmadığı hikayesini yutturmaktadır.

Oysa Erdoğan ve hükümeti, Taliban'ın nasıl bir canavar olduğunu, başta kadınlar olmak üzere tüm kitlelere karşı nasıl bir orta çağ rejimi uyguladıklarını çok iyi biliyor.

Örneğin yeni Taliban iktidarının aldığı ilk kararlar kadınların ve işçi sınıfının temel haklarına karşı başlattığı saldırıdır: Taliban iktidarı ilk iş olarak kız ve erkek öğrencilerin birlikte eğitim görmesini yasakladı ve de 131 bin üyesi bulunan işçi ve memur konfederasyonu EMKA'yı yasakladı.

Evet, tüm bu zor şartlara rağmen Afganistan'daki kitleler ve işçi sınıfı, Taliban canavarına karşı direnecektir. İşte bizim de tercihimiz Taliban'ı şirin göstermek değil, ona karşı direnenlerin yanında olmaktır. (01.09.21)

Eğitimde laf çok hazırlık yok

Yeni eğitim bakanı, okulları açma hedefiyle göreve gelmiş görüntüsü veriyor. Sanki önceki bakan, okulları açmıyormuş gibi bir durum sahneleniyor.

Oysa eğitimde kararların çoğu daha başka yerlerde; örneğin tarikatlarda ya da özel okul çevrelerinde alınıyor. Eski bakan özel okul sahibiydi yeni bakan tarikat ilişkileriyle biliniyor.

Okullar salgın nedeniyle kapanmıştı, aşılama dışında salgın koşullarında durum daha kötü. Geçen yılın ağustos sonunda günlük 35 civarı ölüm varken bu yıl 250 civarında.

Üstelik öğrenciler aşılı değil. Her kademedeki eğitim emekçilerine aşı, test, maske dayatmasıyla, tüm yük ve sorumluluk çalışanların sırtına yükleniyor. Bu açıklamalara

rağmen okullarda, eğitim çalışanlarının covid testi yaptırması ve denetlenmesine ilişkin hiçbir düzenleme yok, yani her şey lafta. Zaten eğitimde ezici çoğunluk öğrenciler ve söylenenin aksine hiçbir değişiklik yapılmadı.

Sınıflar kalabalık, okullar yetersiz, tuvaletler, temizlik yetersiz, kantinler tıklım tıklım, toplantı salonları havasız, bahçe ya yok ya da küçücük, sağlık hizmeti yok. Fiziki koşullarda, imkanlarda hiç iyileştirme olmadığı gibi imam hatiplerler boşken diğer okullarda yığılma daha da arttı.

Okullarda çalışacak yardımcı personel için Toplum Yararına Çalışma kapsamında, 3+3 ay geçici çalışacak personel alımına yeni başlandı.

Bu ortamda okullar

açılacak ve sorunlar başladığında eğitim emekçileri, velilerle karşı karşıya gelecek. Çünkü eğitim bakanı sürekli olarak “her tedbiri aldık” diyor ancak alınan tedbirlerin ne olduğunu hiç açıklamıyor.

Tıpkı hastanelerde olduğu gibi yetkililer her şey mükemmel diyor, sorun yaşayanlar doktorları, sağlık çalışanlarını suçlayıp saldırıyor. “Kayıp kuşak” laflarıyla eğitimden uzak kalan gençleri aşağılayanlar, okullardaki dinci ve milliyetçi gerici ders programlarını ve uygulamaları çağdaş ve gerekli zanniyor.

Gençlerden önce bu kişilerin eğitilmesi gerekiyor, gençler gerçekleri onlardan çok daha iyi biliyor. (03.09.21)

Siyasetçiler kendini herkesten üstün görüyor

AKP’li siyasetçileri kibirli davranmak ve kendilerine tanıdıkları ayrıcalıklarla suçlayan muhalifler, benzeri tutumda geri kalmıyor. CHP ve İYİ parti yöneticilerine siyasi şiddet uygulanması, her türlü eleştirinin yanlı değerlendirilmesine ortam oluşturdu. CHP başkanı Kılıçdaroğlu’na karşı tutum alan ve tepki gösteren kadının ve ailesinin siyasi ilişkileri teşhir edilip tavrının siyasi şiddete dahil edilmesi, aynı kibirli tutumdur. Siyasi görüşe sahip olmak, bu görüş doğrultusunda tutum almak bir haksızlık ve kimse siyasi görüşünü açıklamaya zorlanamazsa, CHP’lilerin tavrı “demokrasiye” hiç uymuyor.

Erdoğan’ın kendisine “sayın” dedirtmesiyle başlayan kendini üstün görme tavrı artık

tüm siyasalere yayıldı. AKP’lilerin farkı, kendilerini devlet olarak gördükleri içi her türlü eleştiriye devlete yönelik eleştiri olarak kabul etmeleridir. Böylece hem kendilerini hem de devleti neredeyse eleştirilemez hale getirildi. Neyin saygıdeğer olduğuna, neyin eleştirilebileceğine, neyin değerli olduğuna karar verenler ve bunu bekleyenler, aynı kişiler. Oysa her şeyi eleştirebiliriz; siyasetçileri de devleti de dini de patronları da.

AKP’nin açtığı yoldan muhalif partiler ilerliyor. Hiçbiri bu yanıltır demiyor, eleştiriye açık ortam oluşması için çaba göstermiyor. Çünkü bu ortamdan onlar da yararlanıyor, iktidar olurlarsa daha fazla yararlanacaklar.

Muhalefet esnafı geziyor, dinliyor, kafa sallıyor, vah vah diyor, seçim olursa bize oy verin, biz düzelterek diyor. Sanki elinde sihirli değnek var. AKP’nin 20 yılda oluşturduğu ortamı bir anda düzelterek. Bunu başaramayacakları ortaya çıkmasın diye asla tartışmaya girmiyorlar, eleştiriye kapı açmıyorlar, asla esnafın fikrini sormuyorlar. Çünkü esas iktidarı elinde tutan büyük sermayeye dokunmak istemiyorlar.

Erdoğan koruma ordusuyla geziyor, muhalifler taraftar çevresiyle. Sıradan bir insan gibi konuşmak, tartışmak ne mümkün. İşte kibir basamakları böyle tırmanılıyor, kendini çok yukarda görenler acı sözlerle karşılaştıklarında da çok rahatsız oluyorlar. (02.09.21)

Uluslararası Gündem

Lübnan

Kriz zemininde ölümcül patlama

Beyrut limanından bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, Lübnan'ın yoksul kuzeyindeki Akkar'da yeni bir ölümcül patlama meydana geldi.

Söz konusu olan, diğer dramatik kıtlıkların yanı sıra nüfusu ciddi şekilde etkileyen yakıt arzı krizidir.

15 ağustos gecesi, ordu tarafından korunan bir tanker patladı, semt sakinler yakıt almaya çalışırken 28 kişi öldü; 80 kişi yaralandı. Birkaç gün önce Merkez Bankası Başkanı tarafından yakıt sübvansiyonlarının durdurulmasına ilişkin duyuru, otomobil tanklarını doldurmanın ve özellikle jeneratörleri çalıştırmanın hayati önem taşıdığı kişilerin acısını artırdı. Duyuru yapıldığı anda, benzin istasyonları gerçekten kapandı ve bazı mal sahipleri fiyat yükselterek, vurgun yaptı.

Enerji santralleri, yakıt yetersizliğinden dolayı daha az ve daha düzensiz çalıştığından şehirlerde, genellikle gece aydınlatması olmuyor. Sık sık yaşanan kesintiler günde 20 saate kadar sürebiliyor. Sıcaklıkla başa çıkmak, özellikle yiyecekleri korumak neredeyse imkansız hale geldi. Klimalar çalışmadığı için yüksek sıcaklıklar karşısında yaşlılar büyük risk altında. Hastaneler elektriksiz ve Beyrut Devlet Hastanesi sadece iki jeneratör çalıştırabiliyor. Bakıcılar, hastaları elleriyle havalandırmaya çalışıyor. Şehrin en büyük özel hastanesi, elektrik yetersizliği nedeniyle operasyonlarını durdurmak zorunda kaldığını açıkladı.

Yakıt ve elektrik eksikliğine ek olarak, 2019'dan bu yana dolar karşısında değerinin %90'ını kaybeden Lübnan lirasının dolaşımının durması nedeniyle ithal ürünlerde genel bir eksiklik var. Erişilemez hale gelen sıradan ilaçları almak, hem hastanede hem de eczanelerde her durumda çok zor. Temel gıda ürünlerinin fiyatı, birkaç ay içinde beş veya altı kat arttı. Diplomalı birçok genç, çözüm olarak sadece göçü görüyor.

Kriz, yaygın enflasyon ve kitlesel işsizlik o kadar kötüleşti ki, BM'ye göre, küçük ülke nüfusunun neredeyse %80'i resmi yoksulluk sınırının altında. Üç ana mezhebin büyük aileleri arasında iktidarı paylaşan burjuva sınıftan, krizle birlikte daha da yaygınlaşan yolsuzluk kurbanı olan kitleler tarafından giderek daha fazla nefret ediliyor. Siyasi kriz rejimi aylarca sarstı ve Saad Hariri, potansiyel başbakan ve büyük çaplı yardım yetkilerinin dayattığı bir madde olan hükümet kurma sorumluluğundan, son anda vazgeçti.

Akkar'daki patlamadan bu yana, 17 ekim hareketinden gençler de dahil kalabalık kitleler, bölgedeki geçici Başbakan ve milletvekillerine yeni protestolarla meydan okudular. Kitlelerin, "dokunulmazlığın kaldırılması" talebi, çığlıkları duyuldu. Gerçekten de, bir protestocu şöyle diyordu: "Protestocular, politikacıların evlerine saldırırlarsa, bunun nedeni tüm mallarının yolsuzluk ve torpil

yoluyla halkın parasından çalındığını bilmeleridir."

Ekonomik krizin tetiklemesiyle sefalet içine sürüklenmiş işçi sınıfının isyan hakkı vardır. Ancak hükümetlerin ötesinde ve savundukları kapitalist sisteme de saldırmak zorundalar. (LO 18.08.21)

Yirmi yıllık emperyalist savaştan sonra Taliban'ın dönüşü

İngiltere Başbakanı Boris Johnson, 24 Ağustos'ta yapılacak G7 ülkeleri toplantısı öncesinde Afganistan'da "Ortaklarımız ve müttefiklerimizle, insan haklarını korumak ve son yirmi yılın kazanımlarını korumak için tüm insani ve diplomatik araçları kullanmaya devam edeceğiz" dedi.

Taliban'ın zaferinden bu yana, Biden'den Macron'a kadar emperyalist ülkelerin liderleri bu tür açıklamaları bolca yaptı. Gerçekte bütün "son on yıllar", söylenenin tam tersine, emperyalist yöneticilerin yalnızca en gerici güçleri güçlendirmeyi başardıklarını gösteriyor.

Daha 1979 gibi erken bir tarihte, SSCB, o sırada yörüngesinde olan Afganistan'a askeri müdahaleye hazırlanırken, ABD, SSCB'yi zayıflatmak için gizlice hareket etti. Etnik kökenlerine, hatta kabilelerine dayanan ve İslam adına savaşan mücahitleri destekledi. CIA, SSCB destekli Afgan hükümetini devirmek için Pakistan ve Suudi Arabistan ile ortak hareket etti. ABD devleti gerillaların eğitim kamplarını ve silahlandırılmasını finanse etti.

Eski ABD Başkanı Carter'ın güvenlik işlerinden sorumlu danışmanı olan ve başkanlık kampanyası sırasında Obama tarafından dış ilişkiler danışmanı olarak atanan Zbigniew Brzezinski, 1998'de bu politikayı şu şekilde gerekçelendirdi: "Dünya tarihi için en önemli olan nedir?

Taliban mı yoksa Sovyet imparatorluğunun çöküşü mü? Bazı İslamcılar heyecanlandırmak mı yoksa Orta

Avrupa'nın kurtuluşu ve soğuk savaşın sona ermesi mi?"

1989'un başında, Sovyet birlikleri Afganistan'dan temelli olarak çekildi, ancak ülke, Rus ordusuna karşı savaşan ve şimdi iktidara gelmek isteyen çeşitli silahlı gruplar arasındaki çatışmaların kurbanı olarak kaldı. SSCB'nin geri çekilmesini izleyen iç savaş yılları, 1996'da Taliban'ın iktidara gelmesiyle, orada çalışmış olan Amerikan emperyalizmini büyük ölçüde tatmin ederek doruğa ulaştı. Taliban'ın Afgan halkına terör rejimi dayatması önemli değildi.

Ancak emperyalizmin desteklediği güçler, eski efendilerinin aleyhine döndü. Bush, 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra, El Kaide'nin kurucusu Usame bin Ladin'i korumakla suçlayarak, önceki günkü müttefiklerine karşı savaş başlattı. Afgan halkının üzerine Fransa dahil tüm emperyalist orduların attığı bombalar yağdı. Taliban'ın gücü çöktü. Ancak ABD'nin uyguladığı kukla güç ne barış ne de demokrasi getirdi.

Emperyalist müdahalelerin gaddarlığı olağan bir sonuca vardı, Afgan halkının ABD ve NATO işgal kuvvetlerine karşı öfkesini ve nefretini artırdı ve Taliban için büyüyen bir asker olanağı sağladı. Emperyalist yöneticiler tarafından seçilen Afgan hükümetinin kısa sürede aşırı derecede yozlaşmış olduğu ortaya çıktı. Ayrıca, kendileri için gerçek özel beylikler kuran ve kendi bölgelerindeki Taliban gibi orada Şeriat kanunu uygulayan savaş ağalarına güveniyordu. Kadınların durumu Amerikan işgali altında bir miktar iyileşti

ama bu durum esas olarak şehir sakinlerini ilgilendiriyor. Bu arada yoksulluk, bombardımanlar, taramalar, sistematik işkence ve terörist saldırılarla birlikte arttı. Öncelikle ABD müttefiki Pakistan tarafından silahlandırılan Taliban isyanı, emperyalizm tarafından harcanan milyarlarca dolara ve on binlerce askere rağmen büyümeye devam etti. 15 Ağustos'taki Taliban zaferi sürpriz olmadı.

ABD aylardır buna hazırlanıyor. Afgan hükümeti ile Taliban arasında sözde barış toplantıları düzenlediler, ancak hepsinden önemlisi, sonuçta sahada galip gelen Taliban ile görüştüler. ABD'nin Afganistan'daki Uzlaşma Özel Temsilcisi Büyükelçi Zalmay Halilzad, geçen şubat ayında olduğu gibi, bir Taliban heyetinin Türkmenistan'ın Aşkabat kentine gittiğini duyurdu. Burada söz verdiği gibi, Taliban delegasyonları ve komşu ülkelerin liderleri arasında işlerin yeniden başlatılması için çeşitli toplantılar düzenlemeye çalıştı. Afganistan üzerinden bir gaz boru hattının inşası için destek sözü verildi.

Taliban'ın dini köktencilik iddiasında bulunup bulunmadığı ve kitleler üzerinde bir diktatörlük dayatıp dayatmadığı, bir miktar siyasi istikrar sağladıkları sürece, Batılı liderler için önemli değil. Ortada yüz milyarlarca doları yutmuş, harap olmuş ve yirmi yıldan fazla bir süre sonra orta çağ Taliban rejiminin geri dönmüş bir ülke; işte bu emperyalist egemenliğin feci faturasıdır. (LO, 27.08.21)

Aşılama: İnsanlığın yarısı aşıya ulaşamadı

Hint varyantı tarafından yeniden aktive edilen Kovıd salgını, Afrika'yı ve birçok fakir ülkeyi tehdit ediyor. Güney Afrika, Kongo veya Uganda'da hastaneler dolmuş, tüm olanaklardan yoksunlar, oksijen bile eksik. Bangladeş ya da Fillipinler'de de durum daha iyi değil.

Bugün, yüz kişiden sadece bir Afrikalı aşı olabildi, ABD veya Batı Avrupa'da ortalama iki kişiden birisi aşılanmıştı.

En zengin ülkelerin liderleri, Hindistan ve Güney Afrika'nın, diğerlerinin yanı sıra, üretim merkezlerinin sayısını artırmak amacıyla talep ettiği Kovıd aşıları patentlerinin kaldırılmasına karşı çıktılar. Macron ve diğer Batılılar, Covax'ı kurma vaadine karşı çıktılar. 2021 yılına gelindiğinde, Covax programın en fakir 92 ülkeye bir milyardan fazla ücretsiz aşı dozu sağlaması ve 700 milyon dozu diğer yüz ülkeye daha düşük bir maliyetle sunması bekleniyordu.

Aslında, 1 Temmuz itibariyle, Covax beklenenden beş kat daha az olan sadece 100 milyon doz vermeyi başardı. Bu, yoksul ülkeleri, fiyatlarını empoze etmekten rahatsız olmayan tedarikçilerden doğrudan doz müzakere etmeye zorladı. Böylece, Avrupa'ya 2,5 dolara tedarik edilen ilaç tröstü tarafından satılması beklenen AstraZeneca aşısının dozu, Güney Afrika'ya 5 dolara ve dünyanın en fakir ülkelerinden biri olan Uganda'ya 7 dolara satıldı!

Daha sonra, tek bir üretici olan Indian Serum Institute grup,

bu dozların büyük bir kısmını ve Covax'a aşıları sağlayan ve Mart ayında salgının patlaması Hindistan hükümetinin aşı ihracatını engellemesine neden olduğundan durum daha da kötüleşti. Bangladeş gibi bazı ülkelerde, hasta bakıcılar bir gecede, ilk dozu alan milyonlarca insana ikinci dozu uygulayamaya geçemediler. Diğerlerinde ise, aşılama kampanyası başladıktan hemen sonra durduruldu.

Bugün, açıklanan felaketle karşı karşıya kalan yüz milyonlarca doza çok kısa sürede ihtiyaç duyuluyor. Gelecek için, Dünya Sağlık Örgütü ayrıca Güney Afrika, Fas, Mısır veya Bangladeş'te mümkün olduğu gibi aşıların yerel olarak üretilmesini sağlamak için patentlerin ve teknoloji transferlerinin geçici olarak kaldırılmasını istiyor.

Bu, insanlığın yerküresinde umutsuzca ihtiyaç duyduğu milyarlarca aşı dozunu kitlesel olarak üretmek ve sunmak için gerekli asgari bir şeydir. Aksi takdirde yeni ölümcül Varyantlar sürekli olarak ortaya çıkacaktır.

Bunu yapmak içinse, karlarını artırmak için kılıktan iğrenç bir şekilde yararlanan büyük ilaç şirketlerinin halk sağlığı üzerindeki hakimiyetini sona erdirmek gerekecektir.

Zenginler için bir aşı, fakirler için başka bir aşı

Hint şirketi Serum Enstitüsü bugün dünyanın en büyük aşı üreticisidir.

Özellikle, AstraZeneca aşılarının taşeronlaştırılmasından

sorumludur. Doğrudan veya Covax programı aracılığıyla Afrika, Asya veya Güney Amerika ülkelerine Lisans altında satmaktadır.

AstraZeneca'nın bu aşıların her birinin satış fiyatının %50'sini alması garanti edildi. Ancak, çok uluslu şirketlerin bu gibi durumlarda sıklıkla yaptığı gibi, zengin ülkelere satmak için kullandığı aynı ad altında pazarlanmasını istemedi.

Bu nedenle, Covishield adı altında dağıtılıyor. Bu, bugün bu aşığı yapan ve seyahat etmek isteyenler için çok somut bir sonucu vardır:

Gerçekten de Avrupa Birliği AstraZeneca aşısını onayladı, ancak Covishield'i onaylamadı; böylece bu aşı ile aşılanan yolcu, örneğin Paris'e geldiğinde, Fransız makamları tarafından aşılanmış olarak tanınmıyor! (14.07.2021 LO)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Komploculuğun yükselişi ardında, pusuda aşırı sağ bulunuyor

Sağlık krizinin sonuçlarından biri, artan başarının tadını çıkararak komplo teorilerinin yükselişidir. Bu fikirlerin arkasında aşırı sağ yatıyor.

Birkaç yıl öncesine kadar yaygın olmayan "komplo" deyimini bugün günlük olarak kullanılıyor. Bu terim belirsiz olmasının yanı sıra – komplotizm Fransa'da, inşa edilmiş ve organize değil– bugün Macron'un sözcüleri ve bazı diğerleri tarafından, ilaç laboratuvar uygulamalar veya krizin durumu, hükümetin yönetimi hakkında eleştiriler yapmak, komplocu olarak adlandırılmaya yetiyor.

Başlangıçta, komploculuk (veya komplo), sosyal, ekonomik, tarihsel bir fenomenin herhangi bir resmî açıklamasını sorgulamaktan oluşan ve "seçkinlerin" gizlemek istediği bir açıklama ile değiştiren entelektüel bir tutum olarak adlandırılıyordu. Tüm komplo teorileri, bir "grubun" (uluslararası kurumlar, milyarderlerin çevreleri, Yahudiler, vb.) tutulmasını kınama ortak noktasına sahip: tüm olayları en büyük gizlilik içinde düzenleyen bu teorilerin takipçileri, gerçekleri ortaya çıkarma misyonunu kendilerine verirler.

Çok sayıda komplo teorisi tamamen tuhaf olsa da ve bu nedenle dünyanın İlluminati Mezhebi veya uzaylılar tarafından yönetildiğini iddia edenler gibi çok tehlikeli olmasa da bugün gelişmekte ve kısmen daha başarılı olan daha zararlı bir

komplocu biçim olarak ortaya çıkıyor. Komploculuk, yalnızca sağlık krizi ve ekonomik krizin neden olduğu korku ve endişeleri değil, aynı zamanda kapitalist dünya liderlerinin politikaları tarafından işçi sınıflarında meşru olan güvensizliği de geliştirmek için bir üreme alanı buluyor.

Komplo teorilerinin yükselişini teşvik eden bir sağlık krizi

Kovid-19 salgını: bununla ilgili oldukça çeşitli komplo teorileri çok erken başlamıştı. İlk ortak noktaları, bunun doğal olmadığını, ancak Çinliler, Ruslar, Amerikalılar, Pasteur Enstitüsü (Fransızlar) veya Yahudiler tarafından «laboratuvarda icat edildiği» iddiaları ortaya atıldı.

Şu ya da bu gizli grubun neden pandemiyi tetiklemek istediğine gelince çok fazla teori bulunuyor: bunların hemen hemen hepsi, örneğin sosyolog Monique Pinçon-Charlot, Pierre Barnérias'ın Hold-up filminde görüldüğü gibi fakirleri öldürmek olarak açıklıyor. Bir diğer kesim ise yaşlıları öldürmek ve nüfusun yaşlanması sorununa çözüm getirmek biçiminde açıklamada bulunuyorlar.

Rus komşusunun Çin'i istikrarsızlaştırmak için bir manevra yaptığını söyleyenler bile var. Günümüzde tüm bunların ilaç laboratuvarlarının eseri olduğunu kanıtlamaya çalışan, nüfusu aşılmasına zorlamayı, yine tercih edilen bir ürünü içeren aşırı, insanları otoriteye itaat etmeye zorlamak

için bir ürünü, 5G tarafından aktive edilen Mikroçipleri, Microsoft'un eski patronu Bill Gates'in her bireyleri kontrol etmesine izin verecek şekilde insanların vücutlarına yerleştirmeyi amaçladığını anlatan çok daha yaygın olan diğer teoriler de bulunuyor... Ve konu böylece devam edip gidiyor.

Buradaki konu, çoklu komplo teorilerini tanımlamak değil, nasıl ve neden bu kadar başarılı olduklarını ve bununla ilgili tehlikeleri anlamaktır.

Bu teorilerin, özellikle işçi sınıfında gerçek bir başarı elde ettiği inkâr edilemez. Bu, Kovid'den 2 milyondan fazla kişinin ölümüne rağmen, salgının sadece Bill Gates ve ilaç sektörünün büyük kapitalistleri tarafından yönetilen bir buluş olduğunu iddia eden, internette birkaç milyon insan tarafından seyredilen Hold-up soygun filminin etkisiyle kanıtlanıyor. Filmin bu başarısı, onu takdir edenlerin, ikna olduklarını veya olmadıkları takdirde bile, en azından tezlerine açık olduklarını ortaya koymaktadır.

Başka bir alanda, virüsün bireysel özgürlüğü engellemeyi amaçlayan bir buluş olduğu Almanya'daki bazı maske karşıtı hareketlerin başarısı, on binlerce insanın katıldığı gösterilerin örgütlenmesiyle gerçekleşti.

Ancak Amerika Birleşik Devletleri'nde (ABD) komplo, son aylarda aktif akımların gelişmesiyle birlikte bugün en muhteşem şekilde ifade ediliyor. Bunlar arasında, çılgın QAnon

hareketi, Donald Trump'ın savaşaacağı satanist pedokriminallerin (çocukları hedef alan suçlar), iddia edilen bir komplosunu kınadı. 6 Ocak'ta Capitol'u işgal eden aşırı sağcı protestocular arasında, Palyaço teçhizatları ve bizon boynuzları, kapladığı üstünlükçü ve neo-nazi dövmelerini kötü bir şekilde gizleyen QAnon Şaman olarak bilinen Jake Angeli de dahil olmak üzere, bu akımın ana sözcülerinden bazıları olmasaydı, bir gülümseme ile olayı geçebilirdik.

Üç yıl önce, komployu işlediğimiz bir makalenin sonunda şunu yazdık: «[komplo teorileri] genellikle gülünçtür. Ancak bu konuda sadece gülümsemek bir hata olur: Gelecekte, siyasi ve ahlaki çözümlerle daha da kötüleşen kriz, bu tezlerin belki de dramatik sonuçlar doğurarak yollarını açmaya devam etmeyeceği söylenemez.». Öyle örülüyor ki bu duruma yaklaşıyor.

Burjuvazinin ve hizmetkarlarının sorumlulukları

Komplolara inanmak kolaysa, her şeyden önce komplolar var demektir. François-Xavier Verschave tarafından yazılan la Fransafrique kitabı, Fransız emperyalizminin, eski Afrika sömürgelerinde, diktatörleri iktidara getirmek ya da yeterince uysal olmayıp itaat etmeyenlere suikast yapmak için tertiplendiği çok sayıda komployu çağırıştırıyor. Örneğin bu politika Ruanda'da soykırıma yol açan bir politikadır. Diğer emperyalist ülkeler de bunun dışında kalmıyor. Örneğin ABD, Latin Amerika'daki birçok darbeyi manipüle etti, tetikledi.

Evet, birçok şey gizli yapılıyor! Gizlilik, banka, ticari ve endüstriyel gizliliği ekonominin dokunulmaz ilkeleri sıralamasında en üst düzeye yükselten kapitalizmin normal işleyiş şeklidir.

Örneğin, 2001'de Toulouse'daki AZF fabrikasının felaketini ve hatta 2019'da Rouen'deki Lubrizol'ün felaketini izleyen yalanlar, kapitalistlerin fabrikalarında depoladıkları ürünlerin listesini bile kamuoyuna vermek istememeleri vb. komplo söylentilerini körükliyorlar.

Ekonomik gizliliğin ve gizli diplomasinin kaldırılması ve işçi denetimi, Komünist devrimciler programında her zaman belirgin bir şekilde yer almıştır, almalıdır.

Ve bugün nüfusun büyük bir kısmının politikacıları ve devleti profesyonel yalancı olarak gördüğü gerçeğine nasıl şaşıracaksınız? Mevcut krizde, hükümetin sürekli yalanları, «işe yaramaz» maskelerden hastane yataklarına veya aşılarla ilişkin yanlış rakamlara kadar bütün veriler komplo fikirleri için bir yemdir...

Burjuvazinin siyasi liderleri yalancıdır ve özünde yalancıdır, çünkü hiçbir burjuva politikacı doğruyu söyleyerek seçilemeyecektir, yani onlar büyük sermayenin sadık hizmetkarlarıdır. Burjuva devletin doğası, «burjuvazinin yönetim Konseyi», Engels'in yazdığı gibi, kapitalist bir rejimde iktidarını kullanılabilmesi için yalan söylemeyi gerekli kılar.

İlaç sektörü kapitalistlerine karşı olması gereken mutlak güvensizlik de tıpkı bunun gibi meşrudur. Güvensizlik bu sektörde çalışan araştırmacılara, bilim insanlarına ve işçilere karşı değil, halk

sağlığını bir fırsat olarak kullanan ve bu sektöre sadece kar elde etmek için yatırım yapan hissedarlara karşı olmalıdır. Kirli bulaşlı kan, Depakin, Mediator, PIP protezleri olayları, bu sanayicilerin sözlerine güvenmek için hiçbir neden olmadığını ve halkın kar için zehirlenebileceğini gösteren skandallardır.

Güvensizlik, şüphe ve sorgulama, kapitalistlerin veya siyasi hizmetkarlarının tüm eylemleri ve ifadeleri ile ilgili olarak meşrudur. Bu, sınıf bilincinin en temel ilkesidir diye söylenebilir. Gerçek şu ki, bu şüpheler sadece saçma değil, ama aynı zamanda çoğu zaman gericedir, bilimin kendisine güvensizlik, kapitalistlerin Yahudilere indirgemesi vb. gibi yanlış teorilere yol açar.

LDC (Lutte de Classe - Sınıf Mücadelesi) n°213, Şubat 2021

(Devam edecek)

Güncel... Güncel... Güncel...

İklim: Etkisi olmayacak bir rapor daha

Hükümetler arası İklim Değişikliği Paneli (IPCC) 9 Ağustos Pazartesi günü, dünyadaki ortalama sıcaklık artışını doğrulayan ve ilgili iklim bozukluğunun bulgularını ortaya koyan en son raporunu yayınladı.

sonuçları gösteren ilk rapor değil. 2013'te yayınlanan bir önceki, bu gelişmeyi daha önce vurgulamıştı. Ancak gerçekler önlemlere yol açmadı, niyetlerin ötesine geçmedi. Raporun yayınlanması, yalnızca bir ay

bulunamaz. Gerçekten de, bu raporun söylediklerinin aksine, küresel ısınmadan sorumlu olan genel olarak "insan faaliyetleri" değil, kaynakları ve insanları acil kâr arayışı dışında hiç düşünmeden sürekli sömüren sistemdir.

Politikacılar ve medya, kitlelere ahlak ahlaki dersleri vermekte hiç cimri değil. Birçoğunun karşılayamayacağı yerel ürünleri tercih etmeye; su ve elektrikten tasarruf etmek için "küçük jestleri" unutmamaya çağırıyorlar. Elbette büyük kapitalist grupların gezegeni yok etme hakkını ya da milyarlarların dünyayı aşırı kirleten büyük boy yatlarını ya da skandal uzay turizmi kaprislerini sorgulamaları söz konusu değil. Aksine, patronlar iyi niyet beyanları için övgü alıyor ve hatta kendileri için yeni "yeşil" pazar bile açabiliyorlar.

İklim felaketinden kaçınmak için, gezegeni, insanların ihtiyaçlarını veya kaynakların korunmasını hesaba katmayan bu sistemden kurtarmalıyız. Bu tür bir rasyonalizasyonu ancak bütün toplumu, topluca çalıştıran ve kâr yarışına ilgisi olmayan işçiler dayatabilir. (02.09.2021)

IPCC'ye göre; Grönland'daki buzulların erimesinin hızlanması, Almanya ve Belçika'daki seller, İspanya, Fas veya Kanada'daki sıcaklık rekorları veya Amerika'nın batısındaki yangınlar, Yunanistan ve Türkiye'deki yıkıcı yangınlar gibi iklim olayları küresel ısınmanın sonuçları.

1988'de kurulan ve Birleşmiş Milletler (BM) ile bütünleşmiş bir organ olan IPCC tarafından hazırlanan rapor, bu

inde Glasgow'da devlet başkanlarını bir araya getirecek olan COP 26 olarak bilinen bir sonraki konferansa hazırlığa hizmet ediyor. Her şey, bu konferansın, önceki yirmi beşi gibi, bundan sonra hiçbir sonuç alınmadan teorik taahhütler ve ilke konuşmalarıyla sona ereceğini gösteriyor.

Hükümetler, kendilerini büyük sermayenin çıkarlarına adadıkları kadar, gerçek ekonomik liderlere, kapitalistlere karşı hiçbir bağlayıcı eylemde

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.